taal & teken

Wandelgids

Gelieve deze wandelgids niet mee naar huis te nemen, aub!

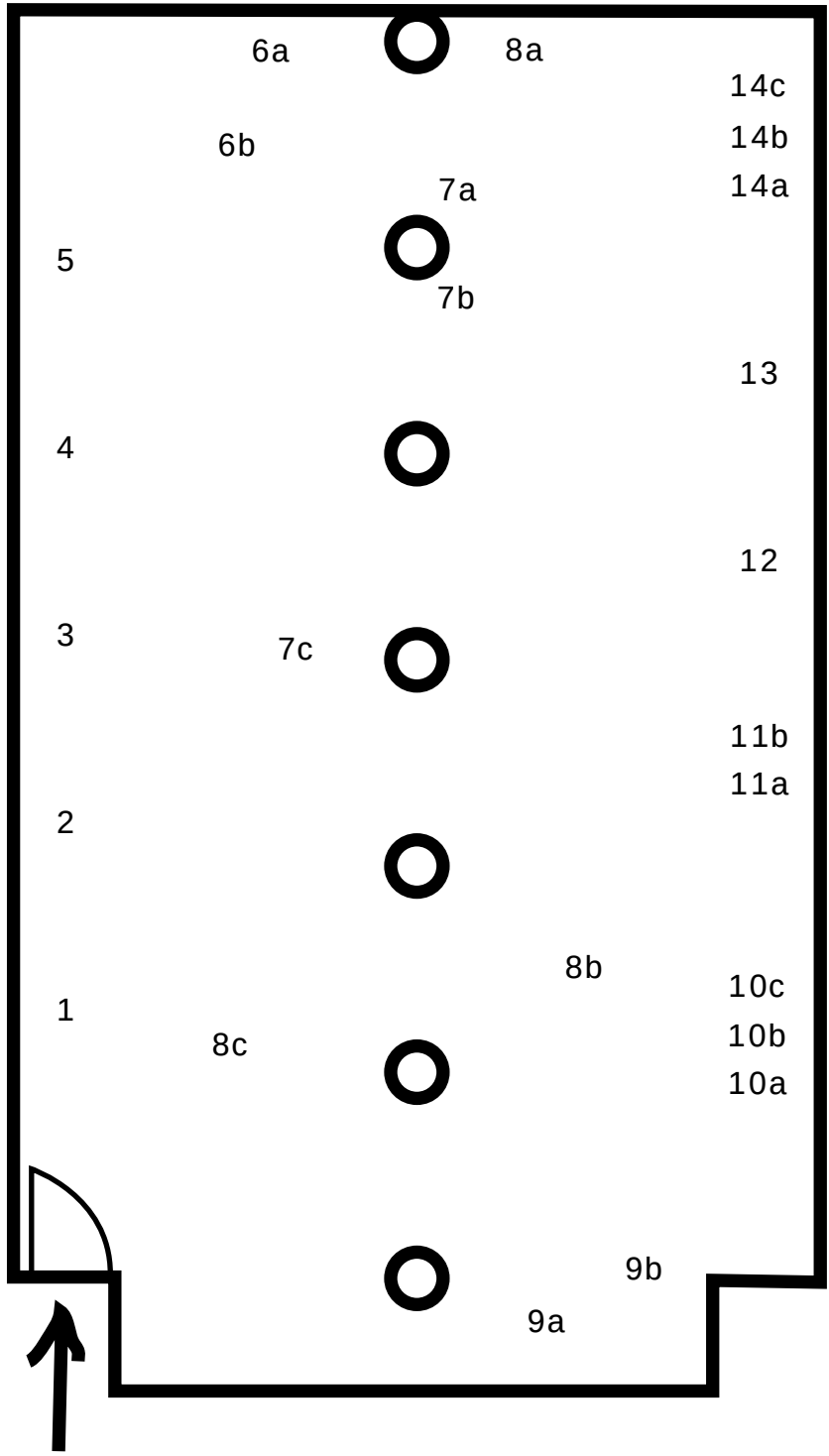
6a
8a
14c
6b
14b
7a
14a
5
7b
13
4
12
3
7c
11b
11a
2
8b
10c
1
10b
8c
10a
9b
9a

Schilderij

Kaders staan klein,
Ze tellen plaats
En verdwijnen.
(Centimeters worden
stille oceanen,
het palet zwijgt.)

Doorheen het canvas
Komt een gewassen
Muur, de verf zwemt
In fotonen en maakt
Zich van het wit
Los.

Het beeld blijft
Eenzaam achter, het
Wandelt in ons
Hoofd.

Ludo Geloen

2 Bij: Anne Marchand · zonder titel

“Welke taal is de uwe, o zee ?”
“De taal van het eeuwige vragen.”
“Welke taal is uw antwoord, o hemel ?”
“De taal van de eeuwige stilte.”

Uit : Zwervende vogels / Rabindranath Tagore, Amsterdam, Wereldbibliotheek, 1941. p. 18

3 Bij: Bernard Sercu · zonder titel

Er ontstaat verwondering
waar ik de gedachte voor me zie
is de leegte zo leeg nog niet.

Koen Hendrik

t.t.

Dit omgekeerd
afstropen van
kleurige huiden
begon in september

het begin ben ik vergeten
hoe ik zwom in mijn eigen sap
en uit mijn slaap werd geperst

toen mijn ogen eindelijk
buiten de buik
naar houvast zochten
neuzen wangen kinnen dichtbij

werd ik van roze blauw roze
ossenbloedrood
violet

toen mijn voeten aarzelend
zonder handen
lopen bleven
asfalt duingras moddertuin

werd ik van lichtgroen grijs
soms kniehoog blauw
zandbakbruin

nu mijn hoofd volgroeid is
op mijn haren na
in dit ruime huis
keuken slaapkamer trapportaal

ben ik volkomen wit
niets anders dan wit
smetteloos wit

als mijn geest verdwaalt straks
in de speeltuin
zich verloren loopt tussen
buik trap huis hoofd

zal ik dan heel lichtgeel
eiken berken beuken
tenslotte terra?

Lotte van Dijck

van verheldering
om wat tussen de regels
van het licht morgen wordt
wij zien en ruiken
het glooien van de tijd
op verre heuvelruggen
en hoe herhaling zichzelf
herhaalt dagelijks ruimte
en ongevraagd elk inzicht
bepaalt, niet de leegte
weegt maar het wonder
van het gewone, gewoon
dit landschap te laag
en al te langdradig onder
een lucht vol beladen
wolken, reizen van regen
die dit gedicht ontvolken

Robie van Outryve

6a Bij: Oswald Fieuw · de weg van mijn vader

In staat van straat een man glijdt
ons verleden in. Hij dijt
met stenen uit, een voetnoot
aan een Nijhoffvers gewijd.

Vaders uit die tijd: behoed,
met stropdas, maatpak, moed,
heel redelijk en rokend.
Je trof ze toen nog aan te voet.

Stoep van stenen in grijs licht.
Wezen zwart wint aan gewicht.
Donkere kamer uit treedt pa.
Ik geef je leven, gezicht!

Jacob Baert

Tegels tonen negen elf
strekse stenen voor elk zelf
dat loodverbrand verstrooid werd
onder van lucht het gewelf.

Korstmos, rozen, bruin verweerd,
wat verteert u, wat loopt mank?
(Krans van orde tegen troep?)
Genen, hoor wat graf ons leert.

Schriftuur van bloemen, aarde,
opslagplaats voor verjaarde
dingen. Ringen in water.
Gefilmd. Gedicht. Van waarde.

Jacob Baert

7a Bij: Isidoor Goddeeris · klimmende engel

Des Menschen Engel ist die Zeit (Schiller)

Tussen hemel en aarde
ik hang. Engelbewaarder
die klimt naar wat nog open
staat: wijzer weg van waarde.

Het touw dat ik in handen
houd schrijnt. Je wordt door branden
groot en vurig. Het gemis
(een nis?) slaakt vast je banden.

Ik ben ros en rood maar schoon,
neem de tijd voor wat vrij vroom
je trekt en takelt. Goudhaar
kroont mij vrij als toen. Zijn droom.

Jacob Baert

7b Bij: Isidoor Goddeeris · vioolkist

Ci gît, hier begraven ligt
tussen puin en stalen plicht
de ziel van de viool. Zij
zucht onder besnaard gewicht.

Wapenstilstand. De heren
ijken kaarten nieuw, keren
weer op stappen van strijd. Een
last post lang vredebereid.

Wende doet ook dingen aan:
koele kist bergt warm bestaan,
wil met de stok gaan trillen,
gedragen worden, opstaan.

Jacob Baert

7C Bij: Isidoor Goddeeris · columna vertibralis

Het tonen van ruggengraat
vergroot karakter uit, staat
stuk geworden stil bij steen
dat ons been voorstelt en draagt.

Schakel uit verband gelicht,
wervel van een haaks bericht
(S-vorm als kronkel, krachtveld).
Cervi-, thoracaal gedicht.

Heiligbeen tot nek sacraal:
elk deel omvat de streng. Taal
van orante, foetus, dood.
Gods bloedbeheerd kanaal.

Jacob Baert

Bronswaar in een grot van hout.
Teer teken tot behoud van
warmte, weelde, evenwicht.
(Tussen wanden dierbaar oud.)

Snijden, kerven, kappen, slaan.
Ruimte zoekt zich vrij een baan –
inkeping, daarboven droom.
Troon tegen verval, vergaan.

Plooibaar op zijn plaats gezet
tussen besmet en gebed:
engel, mens, hermafrodiet.
Lied van wildzang en van wet.

Jacob Baert

Als van Moore een monument.
Gedreven zilver bekend
met wat brandt. Bemind belang
tot verbinden voorbestemd.

Een nonnenpaar in pij.
Zij dragen goud vanbinnen vrij.
Onder wat strakke plooien
blijft hun stem de lofzang bij.

Wat leert ons liefde later?
Zon zinkt in zuiver water:
ruw, geslepen, diamant.
Daar blijven: moeder, vader.

Jacob Baert

Onbehendig hij vliegt uit,
grey hero, held zonder buit.
(Je blijft er stokstil bij staan.)
In de bomen wacht zijn bruid.

Taps toelopend bek doorgrondt
schaduw, water. Ben ik bont,
ardea cinerea?
Nee, je bent gek grijs, gezond!

Laat de hoed maar zakken, vlak
spiegelbeeld gladuit en smak
een visje op het droge.
Sierlijk, sober is uw vak.

Jacob Baert

9a Bij: Els Houwen · Guardian Angel

Rouw niet, meisje. Zie: mijn hand
schept schouderbreed een
verband
van mijn hart naar iets dat klopt
tussen ons - zielen verwant.

Blauw en meer is de kleur
van voldragen dingen. Deur
op een kier tussen aarde
en hemel. Schijn van een scheur.

Die mij geleidt als met licht
uit wereld, weelde, gewicht.
Die nieuw de ziel wil vinden,
laat mij zien ooit uw Gezicht.

Jacob Baert

Kunst van verwonderd kijken,
met ogen hemel ijken:
waardemeters, wolken, droom.
Per brughoofd te bereiken.

Staren, ins blaue hinein,
schuins verlangend het refrein.
Vogels vele schieten langs.
Tweetal vrouwen aan de lijn.

Hallo, een halo aan ruis
maakt ons met muis o-mondig.
De schedel zoemt voorbeeldig,
de handen in spe zijn thuis.

Jacob Baert

10a Bij: Joz Noreille · Lied van de tijd

’t lied van de tijd zingt
door d’ “onrust” gemeten en
tot vrede verbeid

Joz Noreille

Lied van het hart in
Woorden weerspiegeld en als
’t leven gedreven

Joz Noreille

10c Bij: Joz Noreille · Lied van de zee

bij ebbe en vloed
wijl tijd ons de rug toekeert
weer tij tegemoet

Joz Noreille

Wie weegt het goud in het hoofd,

De man, in zwart jacquet en
wit gestrikt, loopt uit, vertakt.
Tussen boom en been hij leeft
in winstmarge en wolken.

De vrouw, grootogig blauwer,
richt zich op aarde, spruit daaruit
voort als fruit, als verse groente.
Zij wortelt met vleugels van vuur.

Datum houdbaarheid ontbreekt.
Hun zoet ontbrandend samen
heeft alle tijd en sporen.

Er zijn varen en ook brem.
Het bloed begint te bloeien;
zij paren stilte aan stem.

Jacob Baert

11b Bij: Roger Vansevenant · Hoofdberaad

Wie weegt het goud in het hoofd,
het lood in de ziel van zand?
Drievoudig sterke planten
geven groen de mens een hand.

Een stempel drukt zich in als
tempel. Een hogerstand van
sterren legt ons bloot met licht,
geeft ons verbond een mond.

Ik wil het wakker kussen,
jouw lijnen naar mijn regels
richten: woorden waterverf,

penseel en pen verplichten
tot wat het kader ontstijgt:
rijmsoortelijk gewicht, geheim.

Jacob Baert

Het valt niet moeilyk te bewyzen
dat donker zwarter is dan licht.
Maar zo ongrypbaar zyn de gryzen
waardoor ik twyfel aan myn zicht.

Luc Vermeersch

lors d’une telle soirée
dans l’éclairage persistant
s’ouvre le regard

Trees Le Roy

14a Bij: Lieve Noreille . Vergane Glorie

Vergane Glorie

Uw schaduw
Gedragen door de menigte
Als een sfinx
Omgeven door een historisch verleden

Ik denk er nog vaak aan

Je fierheid
Vlammend
Net
Niet brandend

Dit alles verweven
Tussen
Vergrijsde materies
Elk met hun eigen verhaal

Ik kijk er nog vaak naar

De tedere roos
Kleurrijk
Prijkend
Boven dit alles

Ik zie het nog vaak

Het verhaal

Overdekt
Met een transparante huid
Dauwdruppels...
Of zijn het tranen

Het verdorde rozenblaadje
Vertelt mij
Een ander verhaal,
Het verleden....

Alles één verhaal

Uren van luisteren
Kijken
Met een tikkeltje weemoed
Onverwoestbaar...

Ik denk er nog vaak aan

Lieve Noreille

Zielenrust

Verzonken tussen rozenstruiken
vaag
als een silhouet waarneembaar
omringd door een menigte

verering
aanbidding
als goud vastgehouden
in de herinnering

‘vaag’ zuilen
als Twee wachters
waarneembaar
“broos”

het sierlijke
van de oude rozentakken
laten witte sporen achter
in het grijze verleden

het grijze vierkant
hangend
boven de warme houtkachel
...de werkelijkheid

blijf nog even...

ze is zo mooi...
die
herinnering...
...

Lieve Noreille

paletdans

Hout
Grijs
PALET
Deur
Rimpels
Gekras
WAAR
Horizon
Beweging
Herleef
Trillend
Oude
Afgebladerde
deur
Slot
kras
Lijnen
Sporen verleden
KIJK
Geheimen
PALET
herleef
draag
Ondersteun
beweging
DANS
drie X
MUZIEK

DROOM
sierlijk
dans
VREUGDE
ritme

Lieve Noreille